

חפש

[מדינת ישראל](#)

[נגד](#)

[שער](#)

מדינת ישראל נ' שער

בפני

שופטת דנה כהן-לקח

בעניין:

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלמה חי שער

הנאשם

הכרעת דין

כתב-האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום המייחס לו עבירות של מעשה מגונה בפומבי לפי סעיף 349 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); וכן הטרדה מינית לפי סעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: חוק למניעת הטרדה מינית). בהתאם לנטען בכתב-האישום, ביום 19.11.2010 באזור השעה 06:30, טיילה המתלוננת בגן הארכיאולוגי בשכונת פסגת זאב בירושלים. הנאשם ששהה במקום, החל ללכת בעקבותיה. הנאשם צעק לעבר המתלוננת וכשזו הסתובבה אליו, הוא הפשיל את מכנסיו, החזיק את איבר מינו בידו ושאל אותה אם היא רוצה "למצוץ לו". על-אף שהמתלוננת הביעה את מורת רוחה מההצעות, המשיך הנאשם ושאל אותה אם היא אוהבת "שגומרים לה בפה" ושאל אותה אם היא רוצה "להעמיד לו". לפי הטענה, במעשיו האמורים הציע הנאשם למתלוננת הצעות חוזרות בעלות אופי מיני המופנות לאדם שהראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות האמורות, וכן ביצע מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, בפומבי בפני אדם אחר, ללא הסכמתו.

יריעת המחלוקת והמענה לאישום

2. ההגנה אינה חולקת על עצם האירוע ופרטיו כפי שהם מתוארים בכתב-האישום. המחלוקת היא בשאלה האם הנאשם הוא אשר ביצע את המעשים. בתשובתו לכתב-האישום כפר הנאשם במיוחס לו. הנאשם אישר כי שהה בגן הארכיאולוגי בשכונת פסגת זאב בשעות הבוקר ביום הנקוב בכתב-האישום (19.11.2010), וכי נעצר שם על-ידי שוטרים שהגיעו למקום. עם זאת, לטענת הנאשם, הוא לא האדם שביצע את המעשים ומדובר בטעות בזיהוי.

מהלך התיק והעדויות שנשמעו במסגרתו

3. בישיבת ההוכחות שהתקיימה ביום 30.5.2013 נשמעו שני עדי תביעה: המתלוננת וכן השוטר נדב פלד (להלן: השוטר פלד). עוד נשמעה עדות הנאשם. המשך הדיון נדחה דחייה קצרה בת מספר ימים, על-מנת לאפשר הידברות בין הצדדים טרם שמיעת הסיכומים בעל-פה. עד אותו שלב, יוצג הנאשם על-ידי עו"ד נחום מטעם הסנגוריה הציבורית.

בפתח הישיבה מיום 4.6.2013, הודיעו הצדדים כי לא הגיעו להסדר מוסכם. על-אף שהישיבה יועדה לשמיעת סיכומים בעל-פה, עתר הנאשם להחליף את ייצוגו ולהעמיד לעצמו עורך-דין חדש מטעמו, עו"ד קרויזר. זאת ועוד; על-אף שההגנה הכריזה "אלה עדיי" בישיבה הקודמת, ביקש הנאשם מפי עו"ד קרויזר לדחות את הדיון, ולאפשר לו להביא עדים נוספים מטעם ההגנה. המאשימה הותירה זאת לשיקול-דעת בית-המשפט. בהחלטתי מאותו היום, קבעתי כי לפני משורת הדין, על-מנת שלא

להותיר בנאשם תחושה כי לא הביא את כל הראיות העומדות לרשותו, וכן מבלי שיש בכך כדי להביע עמדה כאילו ייצוג הנאשם עד אותו שלב לקה בחסר כלשהוא, יוחלף הייצוג והדיון יידחה על-מנת לאפשר לנאשם להביא את עדיו, לפי בקשתו. בסופו של דבר, בישיבה מיום 11.6.2013 הובאה לעדות מטעם ההגנה אשת הנאשם בלבד, ומיד לאחר מכן סיכמו הצדדים טיעוניהם בעל-פה.

עיקרי העדויות ובחינת אמינותן במבט-על

העדויות מטעם התביעה

4. המתלוננת, עדת תביעה מס' 1, הינה בת 32 ומתגוררת בשכונת פסגת זאב. המתלוננת העידה כי בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום היה בחזקתה כלב בוקסר והיא נהגה לטייל עימו בשעות שש או שש וחצי בבוקר. ביום הנקוב בכתב-האישום (19.11.2010), בערך בשעה 06:30-06:40 בבוקר, הגיעה המתלוננת עם הכלב לטיול בגן הארכיאולוגי בפסגת זאב. הפארק היה ריק מאנשים. הכלב החל לנהום. המתלוננת הסתובבה וראתה בחור מאחוריה, שלאחר מכן נעלם לתוך הפארק. המתלוננת תיארה את הבחור כבן 18-20; בגובה 1.70 מטר בערך; שיער שחור קצר; לובש ג'ינס כחול וקפוצ'ון לבן. המתלוננת הוסיפה לטייל עם הכלב למשך מספר דקות נוספות, וראתה את אותו בחור יושב על ספסל בפארק. הפארק מצוי על גבעה, והירידה ממנו מפותלת. המתלוננת יצאה מהפארק והחלה להתקדם בירידה, ואז שמעה גבר צועק לעברה. היא הסתובבה וראתה את אותו בחור שראתה פעמיים קודם לכן בפארק, עומד על הגדר (לדברי המתלוננת, מדובר בגדר אבן שמקיפה את הפארק וגובהה כמטר וחצי). המרחק בין המתלוננת שעמדה בדרך היורדת מהפארק, לבין הבחור שעמד על הגדר המקיפה את הפארק, היה לדברי המתלוננת כ-10 עד 15 מטרים. הבחור ניצב על הגדר, מכנסיו היו מופשלים עד ברכיו ללא תחתונים והוא "שיחק" עם איבר מינו, כך בלשון המתלוננת. כשהתבקשה המתלוננת להסביר את כוונתה במילה "שיחק", הדגימה המתלוננת תנועה של הזזת היד הלך ושוב (עמ' 5). הבחור צעק לעבר המתלוננת, הציע לה "למצוץ לו" ואמר למתלוננת אם היא אוהבת ש"גומרים לי בפה ואם אני רוצה להעמיד לו את איבר מינו", ודברים נוספים שהמתלוננת העידה כי היא לא זוכרת את נוסחם המדויק אך "באותו כיוון" (עמ' 5). לטענת המתלוננת, היא השיבה לבחור אם הוא רוצה שהיא תשלח את הכלב שלה כנגדו, וצעקה לו שהיא מתקשרת למשטרה. המתלוננת צלצלה למשטרה בטלפון הנייד שלה. הבחור הוסיף לעמוד על הגדר ולצעוק משפטים מהסוג שפורטו. לדברי המתלוננת, בערך דקה או שתיים לאחר שהיא צעקה לעבר הבחור שהמשטרה בדרך, הוא לבש את הבגדים שלו, ירד מהגדר לכיוון המוביל לתוך הפארק ונעלם מטווח ראייתה של המתלוננת. לשאלת בא-כוח המאשימה האם המתינה למשטרה במקום, השיבה המתלוננת כי כשצלצלה למשטרה אמרו לה שהיא יכולה ללכת הביתה, וכי לאחר מספר דקות צלצלו למתלוננת מהמשטרה ועדכנו אותה שנשלחה ניידת (עמ' 6).

המתלוננת נחקרה במשטרה באותו היום (19.11.2010) בשעה 09:06 ומסרה את הודעתה (נ/1). כשלושה שבועות לאחר מכן, ביום 9.12.2010, נערך למתלוננת מסדר זיהוי תמונות בנוכחות סגנו. המתלוננת זיהתה את תמונת הנאשם. לטענות ההגנה כנגד אמינות הזיהוי, אתייחס בהמשך הדברים.

5. באופן כללי, אומר כי המתלוננת עשתה עליו רושם אמין ומשכנע. ראשית, התרשמתי כי על-אף שהמתלוננת חוותה חוויה שאינה נעימה (כאמור, ההגנה אינה חולקת על עצם האירוע ואופן התרחשותו), היא שלטה בעצמה במהלך כל האירוע, והדבר משליך על יכולתה לזכור את פרטיו. כך למשל, כאשר הבחור עמד על הגדר והמתלוננת עמדה במרחק של 10-15 מטר ממנו כשהוא משחק באיבר מינו ומציע לה הצעות מיניות באופן בוטה, היא לא פחדה לאיים על הבחור כי תשלח לעברו את הכלב שלה ואף הודיעה לו כי היא מצלצלת למשטרה וכך עשתה. שנית, משאלות שנשאלה המתלוננת באולם הדיונים, נוכחתי לדעת כי אומדני המרחק והגובה של המתלוננת - טובים (עמ' 7-6 לפרוטוקול). שלישי, התרשמתי כי המתלוננת היתה זהירה בעדותה והשתדלה לדייק בפרטים כפי שהשתמרו בזיכרונה מיום האירוע. כך למשל, המתלוננת העידה כי אינה זוכרת שבעת האירוע ראתה כיפה על ראשו של הבחור (עמ' 9). זאת, על-אף שבתמונה שזיהתה במסדר זיהוי התמונות, ניתן להבחין בכיפה על הראש ולכך אשוב ואתייחס בהמשך הדברים. או למשל, לשאלה האם היה ריח של אלוהול, השיבה המתלוננת בשלילה, תוך שהוסיפה כי בשום שלב לא היתה מספיק קרובה לבחור (עמ' 6).

6. השוטר פלד, עד תביעה מס' 2, שימש כראש משמרת סיור-בוקר ביום האירוע. הוא החל את משמרתו בשעה 07:00. בתחילת המשמרת, קיבל השוטר פלד דיווח מהמוקדנית לניידת הסיור בה ישב ביחד עם שוטר מג"ב נוסף. בהתאם לדיווח, התקשרה למשטרה מודיעה שהיתה בטיול בפארק עם הכלב שלה, ודיווחה כי בחור עם ג'ינס כחול, חולצה לבנה, ושיער שחור קצר הטרד אותה מינית

בפארק, "שאל אותה אם היא רוצה לבצע בו מין אוראלי ושתגמור לו בפה" (עמ' 14). לטענת השוטר פלד, הוא קיבל את הדיווח בדיוק כאשר יצא מהתחנה בניידת הסיור. מרחק הנסיעה מתחנת המשטרה לפארק ללא עיכובים הוא חמש דקות נסיעה. השוטרים נסעו לכיוון הפארק וכעבור שתיים-שלוש דקות פגשו במתלוננת בשדרות משה דיין בקרבת הכניסה לפארק. המתלוננת מסרה שהיא עזבה את הפארק והבחור נשאר שם. השוטר פלד החנה את הניידת, והוא ושוטר המג"ב נכנסו דרך הכניסה הראשית לתוך הפארק והחלו בסריקות רגליות. בעדותו ציין השוטר פלד כי מדובר בפארק "די גדול" הבנוי ממדשאות כך שלא ניתן לסרוק את כולו במבט אחד; כי היה מדובר בשעת בוקר מוקדמת בסביבות 07:05; וכי אותה עת הפארק היה ריק מאנשים (עמ' 15). לאחר כעשר דקות, לקראת סיום מלאכת סריקת שטח הפארק, הבחין השוטר פלד בבחור שעמד עם הגב אל שני השוטרים, לבוש בג'ינס כחול וחולצה לבנה. יצוין כי בהמשך העדות בבית-המשפט, אמר השוטר פלד כי הבחור לבש קפוצ'ון לבן (עמ' 15, 16, 21) וכך נכתב גם בדו"ח הפעולה ת/ 4.

אין מחלוקת בין הצדדים על עצם העובדה כי הבחור שהשוטרים ראו בפארק היה הנאשם. לטענת השוטר פלד, מרחוק ניתן היה להבחין שמשו "לא תקין, היה נראה שהוא מתנענע, עושה משהו עם עצמו" (עמ' 15). שני השוטרים התקרבו לנאשם בשקט, בהליכה מבצעית, משני צידי של הנאשם (עמ' 16, 22). לטענת השוטר פלד, הנאשם לא הבחין בהם אף כאשר היו במרחק של כשלושה מטרים ממנו. מאותו מרחק, הבחין השוטר פלד - שכאמור התקדם מהצד ולדבריו ראה את צידי הגוף של הנאשם ואת הפרופיל שלו - כי איבר מינו של הנאשם בחוץ, המכנסיים מופשלות קצת ללמטה והוא מאונן. בשלב מסוים, כאשר השוטרים היו במרחק של פחות משלושה מטרים מהנאשם, הוא פתאום הבחין בשוטרים ואז ניסה במהירות לסגור את המכנסיים ולרוץ. השוטר פלד ריתק אותו לרצפה וכבל את ידיו באזיקים. מיד לאחר מכן, הודיע השוטר פלד לנאשם כי הוא עצור. הנאשם ענה כי יצא לנשום אוויר. השוטר פלד העיד כי נדף מפיו של הנאשם ריח של אלכוהול (עמ' 16), וכך נרשם גם בדו"ח הפעולה (ת/ 4).

7. השוטר פלד מסר בבית-המשפט עדות אמינה בבסיסה. ניכר היה כי הוא משתדל לדייק בתשובותיו. הוא העיד כי הוא זוכר עד היום בעיקר את השלב בו הבחין בנאשם בפארק (עמ' 22). הוא הקפיד שלא למסור תשובה לשאלות שהתשובה להן לא השתמרה בזיכרונו, בשים לב לכך שחלפו כשנתיים וחצי מאז האירוע (ראו למשל: עמ' 23 לפרוטוקול, ש' 15 ואילך). ודוק, קיים פער זמנים בין השעות אותן ציין השוטר פלד בעדותו בבית-המשפט, לבין השעות שצינו על-ידו בדו"ח הפעולה אותו מילא בתחנת המשטרה (ת/ 4). השוטר פלד נחקר על כך בחקירתו הראשית והנגדית, ואתיחס לכך ביתר הרחבה בהמשך הדיון.

העדויות מטעם ההגנה

8. הנאשם בחר למסור עדות במשפט. מעדותו בבית-המשפט וכן מהודעתו המשטרית ת/ 1 באמצעותה רענן הנאשם את זכרונו, עולה כי בלילה שלפני הבוקר הנדון בכתב-האישום, ישב הנאשם במועדון או בבר בעיר ירושלים ביחד עם אשתו ועם אחיו. הנאשם מאשר כי שתי שם אלכוהול. לדברי הנאשם, השלושה יצאו מהבר בערך בשעה 05:00 בבוקר, לאחר שלא ישנו כל הלילה (עמ' 26). אשתו של הנאשם חזרה לביתם, ואילו הנאשם ליווה את אחיו לביתו שבאותה שכונה (פסגת זאב). לאחר מכן, שב הנאשם לביתו, שוחח עם אשתו ולאחר מכן אמר לה שהוא עולה לפארק. לפי עדות הנאשם, שעת יציאתו מהבית היתה 06:40 - 06:50 (ת/ 1; עמ' 26). מרחק ההליכה מהבית לפארק הוא כ- 3 עד 5 דקות. לדברי הנאשם, לפארק שלוש כניסות. הוא נכנס לפארק מהכניסה הקרובה לביתו. הנאשם התיישב על הספסל למספר דקות "לעשות חושבים", וקם להתפנות "איפה הגדר". פתאום שמע רעשים ושני שוטרים קפצו עליו בריצה. הוא הסתכל אחורה, לא הבין מה קורה, והרגיש צורך לברוח. הוא לא הספיק לעשות זאת, שכן השוטרים קפצו עליו וריתקו אותו לרצפה (עמ' 25). כשהיה בפארק לא ראה אף אדם, וממילא לא פגש במתלוננת ולא ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב-האישום (עמ' 25).

9. באופן כללי התרשמתי כי עדותו של הנאשם מגלה טפח ומכסה טפחיים וכי היא התאפיינה בעמימות. אף בהתחשב בכך שחלפו כשנתיים וחצי מאז האירוע הנדון, ניתן היה לצפות כי הנאשם יזכור פרטים מאותו היום שבו לטענתו נעצר בלא עוול בכפו. אף-על-פי-כן, הנאשם טען כי "אותו יום לא נחרת לי בראש מלבד זה שמאשימים אותי במשהו שזה לא אני" (עמ' 26 לפרוטוקול). כך למשל, הנאשם טען כי הגיע לפארק כי חיפש מקום שקט "לעשות חושבים" עם עצמו עקב קשיים, אולם השיב מספר פעמים כי אינו זוכר מה הטריד את מחשבותיו אותה עת, או באילו קשיים היה נתון. הנאשם אישר כי שתי במועדון אך השיב תחילה כי אינו זוכר מה שתי (עמ' 27).

בקטעים מסוימים של העדות נוצר רושם של זיכרון הלוכה במידה של מגמתיות. כאמור, הנאשם טען כי אותו היום לא נחרת בזיכרונו, הוא אינו זוכר מה הן המחשבות שהטרידו את מנוחתו באותו היום בעטין ביקש לחשוב עם עצמו, וכן לא זוכר את הזמנים המדויקים של אירועי אותו בוקר. עם זאת, הנאשם טען בעדותו כי הוא זוכר שלא הקריאו לו את זכויותיו, לא הזהירו אותו והוא זכה ליחס מזלזל מהשוטרים (עמ' 25, 28).

10. בכל הנוגע לעדות אשת הנאשם, עדת הגנה מס' 2 – ייאמר מיד כי עדה זו ישבה באולם הדיונים לאורך כל שמיעת פרשת התביעה ועדות הנאשם, שכן כפי הנראה הסנגור שייצג את הנאשם אותה עת לא תכנן להביאה לעדות מטעם ההגנה. בעיניי, עיקר חשיבות עדותה של אשת הנאשם נעוץ בשעה בה לטענתה יצא הנאשם מהבית כדי "לנשום אוויר" - 06:45. העדה העידה על אותה שעה (06:45) עוד בחקירתה המשטרית, שם ציינה כי התבוננה בשעון כשבעלה יצא מהבית (נ/ 6). דא עקא, אף אם אניח כי אשת הנאשם דייקה בחקירתה המשטרית לגבי השעה בה מדובר, לא יהיה בכך כדי להועיל לנאשם והדבר יבואר בהמשך הדיון.

בחינת הראיות הקושרות את הנאשם לביצוע המעשים אל מול טענות ההגנה

11. לאחר שבחנתי היטב את מכלול חומר הראיות שלפניי, באתי למסקנה כי המאשימה הוכיחה ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים - מעבר לספק סביר - כי את המעשים המתוארים בכתב-האישום ביצע הנאשם. מסקנה זו מתבססת על משקלן המצטבר של הראיות הבאות: ראשית, זיהוי הנאשם על-ידי המתלוננת במסדר זיהוי תמונות כשלושה שבועות לאחר האירוע. שנית, סמיכות זמנים בין האירוע עליו דיווחה המתלוננת למשטרה בשעת אמת, לבין מועד תפיסת הנאשם בפארק בשעות בוקר מוקדמות של יום שישי. שלישית, דמיון רב בין התיאור שמסרה המתלוננת בזמן-אמת למשטרה לגבי מראהו ופרטי לבושו של הבחור, לבין המראה ופרטי הלבוש של הנאשם בעת תפיסתו בפארק. ולבסוף, התנהגות מחשידה של הנאשם, שנתפס מאונן בפארק ומפיו נודף ריח של אלכוהול. ההגנה התייחסה בטיעוניה לכל אחת מהראיות האמורות, וניסתה לקעקע את אמינותן או להציע הסברים תמימים להן. לאחר ששקלתי את הדברים, עמדתי היא כי לא עלה בידי ההגנה לעורר ספק סביר במשקלן המצטבר של הראיות המפלילות. להלן פירוט הטעמים לכך.

(א) זיהוי הנאשם על-ידי המתלוננת וסוגית אמינות הזיהוי

12. כידוע, מטרתו של מסדר זיהוי היא לבדוק באמצעות מבחן אובייקטיבי את כושר קליטתו ואת זיכרונו החזותי של העד. על דרך הכלל, הדרך העדיפה לצורך כך הינה מסדר זיהוי חי. עם זאת, מקום בו המשטרה נקטה באמצעי זיהוי אחר - כגון מסדר זיהוי תמונות כפי שאירע במקרה דנן - הרי אין הדבר פוסל את קבילות הראיה. הטעם לעריכת מסדר זיהוי תמונות ולא מסדר זיהוי חי, ייבדק במישור בחינת משקל הראיה.

קביעת משקלו של מסדר זיהוי נעשה לפי מבחן כפול, שעניינו אמינות העד המזדהה, וכן אמינות הזיהוי על-ידו. ודוק, גם כאשר מדובר בעד שעדותו אמינה - וזהו המצב בעניינה של המתלוננת - קיים חשש אינהרנטי שמא הזיהוי אינו אמין, בשל כשל לא מודע ביכולת הקליטה או בכושר הזיכרון של העד. לפיכך, נפסק כי אין די באמינות העד, ויש לבחון גם את אמינות הזיהוי. בהקשר האחרון, נקבע בהלכה הפסוקה כי: "גם לאחר שנמצא כי מסדר הזיהוי נערך כדת וכדין, וגם לאחר ששוכנע בית-המשפט מאמינותו של המזדהה, ראוי כי יעשה שימוש במבחני עזר נוספים, וכוונתי לבחינתן של הנסיבות אשר אפפו את הטבעת הדמות בזיכרונו של העד, למשל: מהו משך הזמן שהעד צפה בעברייני; מאיזה מרחק; האם ההסתכלות הופרעה על-ידי נתונים אובייקטיביים; מה הייתה מידת התאורה... לכך נכון להוסיף גם את רכיב הזמן שחלף מאז מפגשו של העד עם העברייני ועד לעריכת המסדר, וכן מהי מידת הביטחון שגילה העד בשאלת הזיהוי" (דברי כב' השופט לוי בע"פ 492/02 עסל נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 935, פסקה 4 (2002); עוד ראו: ע"פ 7045/05 אנטיפקה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (לא פורסם, 3.4.2008)).

13. במקרה דנן, המתלוננת נטלה חלק במסדר זיהוי תמונות וזיהתה את תמונתו של הנאשם (תמונה מס' 3 בת/ 2). ההגנה העלתה שני טיעונים מרכזיים כנגד זיהוי הנאשם על-ידי המתלוננת: הטיעון האחד הופנה כנגד חוקיות מסדר זיהוי התמונות שנערך. הטיעון השני הפנה חיצו כנגד אמינות הזיהוי.

14. בכל הנוגע לטענות כנגד חוקיות מסדר הזיהוי - הסנגור קבל על כך שהמשטרה לא ערכה מסדר זיהוי חי והסתפקה במסדר זיהוי תמונות. בעניין זה, הסבירה המתלוננת בעדותה במשפט כי בשעתו

היא סירבה למסדר זיהוי חי שכן לא רצתה לראות את הבחור מולה שמא הוא מתגורר בשכונה שלה, ולפיכך הסכימה לעריכת מסדר זיהוי תמונות (עמ' 11). כך עולה גם ממזכר משטרת שהוגש לעיוני (נ/4). בהתייחס לדברים אלה, העלה הסנגור בסיכומיו תהייה כיצד יתכן שלא נעשה שימוש בחלון חד-כיווני לצורך עריכת מסדר זיהוי חי, באופן שהמתלוננת היתה יכולה לצפות בניצבים, בלא שהם יוכלו לראות אותה. דא עקא, ההגנה לא עמדה על מתן עדות בבית-המשפט של האחראי על החקירה המשטרתית ו/או עורך מסדר זיהוי התמונות, וממילא גורמים אלה לא נחקרו בשאלה האמורה. לפיכך, אין בידי לקבוע האמנם היתה בידי המשטרה אפשרות להשתמש בחלון חד-כיווני כאמור, ואם כן - האם היה טעם מוצדק לכך שלא נעשה שימוש בו. בניסבות אלה, אין בעצם השימוש במסדר זיהוי תמונות על רקע סירוב המתלוננת למסדר זיהוי חי כפי שהעידה לפניי, כדי להצדיק הפחתה משמעותית במשקל הראיה הנדונה.

אוסף ואצין כי הסנגור טען שהניצבים שנבחרו לצורך מסדר זיהוי התמונות, לא היו דומים דיים בחזותם החיצונית לנאשם. בעניין זה אשיב כי עיינתי בתמונות הניצבים, ואיני סבורה כי יש ממש בטענות ההגנה. זאת ועוד; אין חולק כי מסדר זיהוי התמונות נערך בשעתו בנוכחות סנגור (עו"ד הורוביץ) שאף חתם על דו"ח המסדר (ת/2). עו"ד הורוביץ לא נקרא על-ידי ההגנה למתן עדות לפניי. לפיכך, לא נסתרה ההנחה כי היתה נתונה לעו"ד הורוביץ שנכח במסדר, הזכות להתנגד לניצבים לו סבר בשעת אמת כי הם אינם מתאימים או כי אינם דומים מספיק לנאשם.

15. אשר לסוגיית אמינות הזיהוי - לאחר ששקלתי את טענות הצדדים בהקשר זה, אני סבורה כי זיהוי הנאשם על-ידי המתלוננת הוא בעל משקל ממשי בהתאם למבחני-העזר שפורטו בפיסקה 12 לעיל, וכי מדובר בראיה המסבכת את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו:

ראשית, למתלוננת היה זמן לצפות בבחור שביצע את העבירות. המתלוננת נתקלה בו שלוש פעמים במשך טיולה בפארק, וכך היו לה שלוש הזדמנויות לראות את דמותו בזוויות שונות. בפעם הראשונה ראתה המתלוננת את הבחור מאחוריה במרחק של כשלושה מטרים (עמ' 7). בפעם השנייה ראתה את הבחור יושב על ספסל כשהיא צעדה על הדשא, במרחק של כ-5-6 מטרים ממנו (עמ' 7). באותם שלבים, המתלוננת לא התמקדה בפניו של הבחור דווקא, אך ראתה את דמותו. בפעם השלישית - כאשר הבחור עמד על הגדר, קרא למתלוננת וביצע את המעשים המתוארים בכתב-האישום לנגד עיניה - המתלוננת הסתובבה אליו עם כל גופה ועמדה מולו (עמ' 10, 12). מתיאור האירוע על-ידי המתלוננת כמפורט בפיסקה 4 לעיל, עולה כי המתלוננת השיבה לבחור מספר פעמים כי תשלח כנגדו את הכלב שלה, ואף צלצלה מולו למשטרה ומסרה להם תיאור של הבחור בזמן אמת. מכאן שבשלב האחרון, המתלוננת היתה באינטראקציה מילולית עם הבחור וצפתה בו, כשהיא ניצבת מולו ובוחנת את דמותו על-מנת לתארו לגורם המשטרתית עימו שוחחה טלפונית. זאת ועוד; כפי שציינתי בפיסקה 5 לעיל, התרשמתי כי המתלוננת שלטה בעצמה במהלך האירוע. כל אלה מחזקים את היכולת לסמוך על אמינות הזיהוי על-ידיה.

שנית, בכל הנוגע למרחק בין המתלוננת לבחור - כאמור, בזמן שהבחור עמד על הגדר וביצע את המעשים נשוא כתב-האישום, המתלוננת עמדה מולו במרחק של כ-10 עד 15 מטרים ממנו. המתלוננת ניצבה במורד הדרך היורדת מהגבעה עליה מצוי הפארק, ואילו הבחור ניצב על הגדר המקיפה את הפארק. לדברי המתלוננת - אותם מצאתי אמינים - הפרש הגבהים בין המקום בו ניצבה המתלוננת לבין הגדר עליה עמד הבחור, היה כשניים עד שלושה מטרים (ראו: בפיסקה 5 לעיל). הסנגור טען כי מדובר במרחק ובהפרש גובה שלא מאפשרים זיהוי. איני מסכימה עם טענה זו. עקרונית, המרחק והפרשי הגובה, כשלעצמם, אינם כאלה השוללים אפשרות לזיהוי אמין, בשים לב לכך שהמתלוננת ראתה את הבחור מספר פעמים במשך הטיול בפארק, ואף התמקדה בדמותו של הבחור בעת שדיווחה למשטרה ומסרה בזמן-אמת תיאור שלו.

שלישית, המתלוננת העידה בעדותה בבית-המשפט כי בעת האירוע היה אור יום והשמש זרחה, "בוקר רגיל" (עמ' 7). מכאן שתנאי הראות היו טובים. טענת הסנגור לפיה המתלוננת לא יכלה לראות את הבחור שכן השמש היתה מסנוורת, נעדרת כל עיגון בחומר הראיות. המתלוננת אף לא נחקרה על כך.

רביעית, המתלוננת, השוטר פלד וכן הנאשם עצמו העידו כולם כי הפארק היה ריק מאנשים אחרים. על רקע זה, נחלשת האפשרות כי המתלוננת בלבדה את הנאשם עם דמותו של אדם אחר שראתה בפארק בסמוך לאירוע.

חמישית, מסדר זיהוי תמונות נערך כשלושה שבועות לאחר האירוע - ביום 9.12.2010. מדובר במועד שאינו צמוד לאירוע, אך גם אינו רחוק ממנו באופן משמעותי. המתלוננת הפגינה מידה רבה של ביטחון בנוגע לזיהוי הנאשם. בדו"ח מסדר זיהוי תצלומים נרשם כי המתלוננת אמרה שהיא "מזהה את האדם ב-99 אחוז" (ת/2). בעדותה במשפט מסרה המתלוננת כי כשראתה את תמונת הנאשם במסדר זיהוי התמונות, אמרה כי אין לה ספק שזה הבחור (עמ' 11).

לבסוף, עיון בתמונת הנאשם שהוצגה למתלוננת במסדר זיהוי התמונות (תמונה מס' 3 בת/2), מלמד כי הנאשם מופיע בתמונה עם כיפה על ראשו. בעדותה בבית-המשפט העידה המתלוננת כי לא ראתה כיפה על ראשו של הבחור שביצע את המעשים ואף לא יכלה להבחין בכיפה לו היתה על ראשו, שכן הבחור לבש את כובע הקפוצ'ון על ראשו, וכובע זה היה צמוד יחסית לראש והגיע עד לקודקוד. המתלוננת הוסיפה בהודעתה המשטרית וכן בעדותה במשפט כי בתחילה חשבה שמדובר בבחור ערבי (כך עולה אף מדו"ח הפעולה ת/4). אף-על-פי-כן, כאשר הוצגה למתלוננת תמונה של הנאשם עם כיפה, היא זיהתה אותו ברמת וודאות גבוהה מאד באופן המחזק את אמינות הזיהוי בעיניי.

16. הדבר שהטריד אותי הוא כי המתלוננת העידה שראייתה למרחק היא מינוס אחד; כי בעת האירוע לא הרכיבה משקפיים; וכי במרחק הנדון היא רואה "אולי קצת מטושטש" (עמ' 7-8). אף בהודעתה במשטרה (נ/1 ש' 15-16) ציינה המתלוננת כי היא לא ראתה את הפנים באופן מדויק שכן היתה ללא משקפיים "אז קשה לי". יחד עם זאת, בעדותה בבית-המשפט הסבירה המתלוננת כי ברגיל היא לא מרכיבה משקפיים שכן היא מצליחה להסתדר ביום-יום ללא משקפיים, ואף לראות מספרים של קווי אוטובוס בלעדיהם. המשקפיים משמשים אותה למצבי מיגרנה, אולם בבוקר הרלוונטי ליום האירוע לא סבלה מכך, וראייתה היתה "בסדר גמור" (עמ' 8).

17. בהתחשב במכלול השיקולים שפורטו, אני סבורה כי יש ליתן לזיהוי הנאשם על-ידי המתלוננת משקל ממשי בנסיבות העניין. יחד עם זאת, נוכח החשש שמא ראייתה של המתלוננת היתה מעט מטושטשת למרחק, יש לבחון קיומן של ראיות נוספות, מעבר לזיהוי הנאשם על-ידי המתלוננת במסדר זיהוי התמונות.

(ב) נוכחות הנאשם בפארק ותפיסתו שם בסמיכות זמנים למועד ביצוע המעשים

18. לשאלה מהו המועד בו התרחש האירוע נשוא כתב-האישום אומר כך: המתלוננת העידה במשפט כי הגיעה לפארק בשעה 06:30-06:40 (עמ' 7, ש' 13-14). המעשה המגונה וההטרדה המינית בוצעו רק בשלב בו הבחור עמד על הגדר, וזאת לאחר שהמתלוננת טיילה במשך מספר דקות בפארק. מכאן שהעבירות בוצעו לאחר השעה 06:30-06:40 בה הגיעה המתלוננת לפארק.

השוטר פלד העיד כי ממש בתחילת משמרת הבוקר שלו בשעה 07:00 הוא קיבל מהמוקדנית קריאה לפיה מודיעה דיווחה על אירוע של מעשה מגונה בפארק (עמ' 14-15). כזכור, המתלוננת העידה כי היא צלצלה למשטרה בעודה צופה בבחור מבצע את המעשים נשוא כתב-האישום וכי לאחר מכן המשיכה בדרכה. המסקנה המתבקשת היא כי מועד ביצוע מעשי העבירה הוא לקראת השעה 07:00. חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא בעובדה שהשוטר פלד ציין בעדותו כי לאחר שקיבל את קריאת המוקדנית ונסע לכיוון הפארק, הוא פגש במתלוננת ברחוב, בשלב בו היא כבר יצאה מהפארק אך עוד היתה בקרבת שטח הכניסה אליו. לטענת השוטר פלד, היה זה שתיים או שלוש דקות לאחר שקיבל את הקריאה של המוקדנית בתחילת המשמרת בשעה 07:00 (עמ' 14). אף בכך יש כדי לתמוך במסקנה כי המעשים נשוא כתב-האישום בוצעו לקראת השעה 07:00.

19. אשר לזמנים שמסרו עדי ההגנה - הנאשם העיד בחקירתו במשטרה (ת/1) וכן בבית-המשפט כי יצא מביתו בשעה 06:40 או 06:50 לאחר שאמר לאשתו שהוא עולה לפארק. כאמור, אשתו של הנאשם העידה כי כאשר הנאשם יצא מהבית, היא הסתכלה בשעון וראתה כי השעה היתה 06:45 בדיוק (עמ' 34). כך מסרה אשת הנאשם גם בהודעתה במשטרה (נ/6). בעניין זה, אני מעדיפה את עדותה של אשת הנאשם, שכן בעוד הנאשם העיד כי לא היה ברשותו שעון או טלפון נייד, הרי אשת הנאשם העידה במשטרה ובבית-המשפט כי הסתכלה בשעון בעת שבעלה יצא מהבית (נ/6, ש' 7; עמ' 34-35).

לדברי הנאשם, המרחק מביתו לפארק הוא כ-3 עד 5 דקות הליכה ברגל (עמ' 25). הנאשם העיד כי לאחר שיצא מהבית, הרי הוא "מתאר לעצמו" שהתעכב קצת, הוא "מתאר לעצמו" שעשה סיבוב לפני שהגיע לפארק, "אולי עשיתי סיבוב ליד הבית ברחוב" ורק אז עלה לפארק כי חיפש מקום שקט (עמ' 25, 27). לא ברור על מה ביסס הנאשם את השערתו כי התעכב בדרך, בשים לב לכך שהנאשם נזהר

מלומר כי הוא זוכר שכך עשה, ובהתחשב בכך שלטענת הנאשם אירועי אותו היום לא נחרתו בזיכרונו והוא היה ללא שעון בעת האירוע. עלול להתקבל הרושם שמא הנאשם ניסה בדיעבד להרחיק באופן מגמתי את שעת הגעתו לפארק, וזאת ביחס לזמנים עליהם העידה המתלוננת בעדותה בבית-המשפט.

20. מכל מקום, מכך שהנאשם יצא מביתו בשעה 06:45; מכך שלדברי המתלוננת היא הגיעה לפארק בשעה 06:30-06:40 וטיילה בו; ומכך שקבעתי כי מעשי העבירה בוצעו לקראת השעה 07:00; אני מסיקה כי הנאשם יכול היה להיות בפארק בזמן הרלוונטי לכתב-האישום, בשים לב למרחק הקצר בין ביתו לבין הפארק.

21. לא זו אף זו; אין חולק כי באותו הבוקר, הנאשם אמנם נכח בפארק ואף נעצר שם על-ידי השוטרים שהגיעו למקום. המחלוקת בהקשר זה נסובה על השאלה באיזו שעה נעצר הנאשם בפארק, ועד כמה אותו מועד היה סמוך למועד התרחשות האירוע נשוא כתב-האישום.

בעניין שעת המעצר, קיים פער זמנים בין דו"ח המעצר שמילא השוטר פלד באופן ידני בתחנת המשטרה לאחר האירוע (ת/3), במסגרתו רשם השוטר פלד בכתב-ידו כי שעת מעצרו של הנאשם היתה 07:05; לבין דו"ח הפעולה הממוחשב שמילא השוטר פלד לאחר האירוע (ת/4), שם צוין כי שעת ההגעה למקום היתה 08:38. ההגנה ניסתה להיבנות מהשעה שצוינה בדו"ח פעולה (08:38) וטענה כי אין לדעת בבירור מה היתה שעת המעצר של הנאשם, וממילא אין בנוכחות הנאשם בפארק בעת שנעצר כדי לסבך אותו בביצוע העבירה.

אין בידי לקבל את טענות ההגנה בעניין זה. השוטר פלד הסביר באריכות בעדותו לפניי את פשר השעות שצוינו בדו"ח הפעולה הממוחשב. לדבריו, מוקדם יותר באותו הבוקר, בשעה 06:00, התקבל אצל המוקדנית דיווח על אירוע אחר של מעשה מגונה. אותו אירוע נסגר לאחר שהחשוד לא אותר. מאוחר יותר באותו הבוקר, בשעה 07:00, התקבל הדיווח של המתלוננת על מעשה מגונה בפארק. המוקדנית לא פתחה אירוע חדש של מעשה מגונה במחשב, שכן נכון לאותה עת היא התייחסה אליו כהמשך לאירוע הראשון (עמ' 14, 17, 19). לפי עדותו של השוטר פלד, הוא הגיע לפארק בסביבות השעה 07:05, סרק את הגן ביחד עם שוטר המג"ב הנוסף שהיה עימו וזאת במשך כעשר דקות, ואז השניים הבחינו בנאשם ועצרו אותו בפארק. לאחר שהנאשם נעצר והאירוע הסתיים, השוטר פלד נוכח לדעת כי לא נפתח במחשב אירוע חדש של מעשה מגונה בגין הדיווח של המתלוננת. הוא ביקש מהמוקדנית לפתוח במחשב אירוע נפרד, על-מנת שיוכל לדווח את פרטיו במחשב. השוטר פלד הסביר כי כאשר פותחים דו"ח אירוע במחשב, הרי המחשב מזין באופן אוטומטי את שעת הפתיחה של הדו"ח כשעת האירוע, ולא ניתן לשלוט בכך. מאחר שדו"ח האירוע נשוא כתב-האישום נפתח במחשב רק בדיעבד - בשעה 08:36 באותו הבוקר - הרי זו שעת האירוע שצוינה בדו"ח הפעולה הממוחשב. כך, על-אף ששעה זו אינה משקפת את אשר אירע בפועל. לאחר פתיחת האירוע במחשב, מילא השוטר פלד בדו"ח הממוחשב את פרטי הטיפול באירוע.

השוטר פלד הוסיף ונשאל בחקירתו הנגדית מדוע רשם בדו"ח הפעולה הממוחשב כי שעת ההגעה למקום האירוע היתה 08:38. על כך השיב השוטר פלד כי נרשמה שעת הגעה פיקטיבית למקום - שתי דקות לאחר שעת האירוע כפי שהמחשב הזין אותה בדו"ח - וזאת כדי שמבחינה טכנית האירוע יירשם ככזה שטופל (עמ' 18, 22). לדברי השוטר פלד, "לשעה שם [בדו"ח הפעולה ת/4 - ד.כ.ל] אין משמעות, רק משמעות טכנית בלבד, זה הכל. נפתח ונסגר לצורך הרישום בלבד" (עמ' 20).

22. בהתייחס לדבריו של השוטר פלד אומר כי קיימת בעייתיות בכך שבדו"ח פעולה שנרשם בסמוך לאחר אירוע, צוינו שעת אירוע ושעת הגעה למקום שהן פיקטיביות ואינן משקפות את המציאות. מן הראוי שדו"חות פעולה ששוטרים ממלאים במחשב בסמוך לאחר אירועים שטיפלו בהם, ישקפו במדויק ככל הניתן את פרטי האירוע, לרבות השעות בהן האירוע התרחש וטופל. מומלץ כי הרשות החוקרת תעשה מאמץ לתור אחר פתרון מיחשובי, על-מנת לאפשר הזנת נתוני-שעות שישקפו את המציאות, אף כאשר דו"ח האירוע נפתח במחשב בדיעבד. למצער, במצב הקיים, מן הראוי להנחות את השוטרים לציין בתיאור פרטי הטיפול באירוע, את שעת-האמת של האירוע ושל ההגעה למקום. זאת, בנוספות בהן מופיעות בדו"ח הממוחשב שעות שהוזנו על-ידי המחשב באופן אוטומטי, ואשר אינן משקפות את המציאות. הדבר יתרום להגברת מידת הדיוק של דו"חות הפעולה, לרבות הזמנים המפורטים בהם, ויקל על היכולת להתבסס עליהם בדיעבד.

23. בכפוף לדברים אלה, ובלא להמעיט מחשיבות הצורך ברישום מדויק של דו"חות פעולה משטרתיים, אומר כי במקרה דנן אני רואה להעדיף את שעת ההגעה לפארק כפי שנרשמה בכתב-יד

בדו"ח המעצר (ת/3) וכפי שהעיד עליה השוטר פלד בעדותו בבית-המשפט (07:05), ולא כפי שנרשמה בדו"ח הפעולה הממוחשב (08:38). השתכנעתי מהסבריו של השוטר פלד בעדותו לפניי בנוגע לנסיבות רישום השעות בדו"ח הפעולה הממוחשב, ובנוגע לכך שאותן שעות אינן משקפות את השעה האמיתית בה טופל האירוע. לאמינות הסבריו של השוטר פלד בהקשר הנדון, מצאתי שני חיזוקים: ראשית, בדו"ח הפעולה ת/4 רשם השוטר פלד הערה שזו לשונה: "נפתח שנית לצורך רישום של 341". 341 הוא הקוד של השוטר פלד (עמ' 17). ההערה האמורה שרשם השוטר פלד בדו"ח הפעולה הממוחשב, תומכת בעדותו לפניי בדבר נסיבות רישום הדו"ח הנ"ל. שנית, כפי שצוין לעיל, כאשר השוטר פלד הגיע לתחנת המשטרה לאחר האירוע, הוא רשם לא רק דו"ח פעולה ממוחשב אלא גם דו"ח מעצר אותו מילא בכתב-ידו. בחלק העליון של דו"ח המעצר (ת/3) רשם השוטר פלד בכתב-ידו כי דו"ח המעצר נכתב בשעה 08:45. השעה האחרונה עשויה לתמוך בכך שהשוטר פלד אמנם מילא את דו"ח הפעולה הממוחשב בסביבות השעה 08:36-08:38 כנטען בעדותו בבית-המשפט.

24. סיכומם של דברים; לדברי אשת הנאשם, הוא יצא מביתו בשעה 06:45. הנאשם אישר בעדותו כי המרחק בין ביתו לבין הפארק הוא קצר ("משהו כמו 3-5 דקות" - עמ' 25). מהראיות שהובאו לפניי עולה כי האירוע נשוא כתב-האישום התרחש לקראת השעה 07:00. לפי דו"ח המעצר ת/3, הנאשם נעצר בפארק בשעה 07:05. למען הדיוק אעיר כי יתכן שהמעצר התבצע דקות ספורות מאוחר יותר מכפי שנרשם בדו"ח המעצר (קרי- בסביבות השעה 07:15), שכן השוטר פלד העיד בבית-המשפט כי הגיע לפארק בסביבות השעה 07:05, סרק את שטח הפארק במשך כעשר דקות ורק אז תפס את הנאשם. בין כך ובין אחרת, עולה כי הנאשם נתפס בפארק בסמיכות זמנים למועד בו התרחש האירוע נשוא כתב-האישום. לכך יש להוסיף כי מכל העדויות שנשמעו לפניי עולה כי הפארק היה ריק מאנשים אחרים בשעת הבוקר המוקדמת בה היה מדובר. תפיסת הנאשם בפארק בסמיכות זמנים לאירוע מהווה, אפוא, ראיה מסבכת שבכוחה לקשור אותו לביצוע המעשים הנטענים.

25. לשם השלמת התמונה, אוסיף ואומר כי ההסבר התמים שנתן הנאשם לעצם נוכחותו בפארק בשעת בוקר מוקדמת של יום שישי, אינו בעל כוח משכנע. הנאשם היה לאחר לילה ללא שינה שכלל שתיית אלכוהול. לדברי הנאשם בהודעתו המשטרית, הוא לא אכל ביום חמישי (ת/1, ש' 5). בעוד אשתו שבה מיד לאחר הבילוי הביתה, הרי לפי הנתען, הנאשם ליווה תחילה את אחיו לביתו, ואז חזר לאשתו בבית והשניים שוחחו ביניהם דקות ארוכות. באותו שלב, במקום ללכת לישון, בחר הנאשם לעלות בגפו לפארק. הנאשם לא זכר לומר מה הטריד אותו אותה עת, או מה היו הקשיים עימם התמודד בעטים חיפש מקום שקט "לעשות חושבים" עם עצמו. כך נותר ההסבר שסיפק הנאשם לנוכחותו בפארק בשעת בוקר מוקדמת, לאחר לילה ללא שינה ואוכל, ולאחר שתיית אלכוהול - מעורפל ועמום. אעיר כי עדות אשת הנאשם לגבי הסיבה בעטיה יצא הנאשם להתאוורר מחוץ לבית בנסיבות שתוארו, לא הצליחה להסיר את התהיות או להפיג את הערפל בעניין (עמ' 37-38).

(ג) הדמיון בין מראהו ופרטי לבושו של מבצע העבירות לבין אלה של הנאשם

26. בהודעתה המשטרית של המתלוננת (נ/1), שנגבתה כשלוש שעות לאחר האירוע, תיארה המתלוננת את הבחור שביצע את העבירות כדלקמן: בן 18 או 20, גובה בינוני כ-1.70 מטר, לבוש ג'ינס כחול וקפוצ'ון לבן, שיער שחור קצר. יוער כי המתלוננת מסרה דיווח דומה בשעת-אמת, כאשר צלצלה למוקד המשטרה (הדבר עולה גם מדו"ח הפעולה ת/4). על-בסיס התיאור שמסרה המתלוננת בשעת-אמת, אותר הנאשם בפארק בסמיכות זמנים לאירוע המדובר.

מהודעתו המשטרית של הנאשם (ת/1) עולה כי ביום האירוע היה כבן 20 וכי כשנתפס בפארק לבש ג'ינס כחול וקפוצ'ון לבן (כך עולה גם מעדותו של השוטר פלד). לנאשם שיער שחור. הנה כי כן, המראה ופרטי הלבוש שתיארה המתלוננת לגבי הבחור שביצע לנגד עיניה מעשה מגונה בפומבי והטריד אותה מינית, תואמים למראה ולפרטי הלבוש של הנאשם כאשר נתפס בפארק בסמיכות זמנים לאירוע.

(ד) התנהגות מחשידה של הנאשם

27. מעדותו של השוטר פלד כפי שפורטה בפיסקה 6 לעיל עולה כי לפי טענתו, כאשר הוא התקרב אל הנאשם בפארק בשקט, בהליכה מבצעית, הוא ראה את צידי גופו של הנאשם ואת הפרופיל שלו, והבחין כי איבר מינו של הנאשם בחוץ, מכנסיו מופשלים קצת ללמטה והוא מאונן (יוער כי בדו"ח הפעולה ת/4 רשם השוטר פלד כי הבחין מהצד שהנאשם "משחק באיבר מינו". בעדותו במשפט הסביר השוטר פלד כי כוונתו היתה שראה את הנאשם מאונן ואף מסר תיאור מפורט בעניין זה).

לדברי השוטר פלד, כאשר הוא הוסיף להתקרב לעבר הנאשם במרחק של פחות משלושה מטרים, הנאשם הבחין בשוטרים ואז ניסה במהירות לסגור את המכנסיים ולברוח. הוא לא הספיק לעשות זאת שכן רותק לרצפה ונעצר.

28. הנאשם הציג בהודעתו המשטרית (ת/1) וכן בעדותו בבית-המשפט הסבר תמים לכל אלה. לטענתו, הוא ישב מספר דקות על הספסל, ואז קם להתפנות "איפה הגדר" (עמ' 25). הוא בדיוק סיים להטיל את מימיו ואז קפצו עליו שוטרים. הוא ניסה לברוח שכן נבהל.

29. בהתייחס לעדויות שנשמעו לפניי אומר כי גם אם אקבל את טענת הנאשם לפיה ניסה לברוח שכן נבהל מהשוטרים שקפצו עליו, אין בידי לקבל כאמין את ההסבר התמים שמסר הנאשם למצב בו היה כאשר נתפס. בעניין זה, אני רואה להעדיף את עדותו של השוטר פלד על-פני גרסתו של הנאשם וזאת מהטעמים הבאים: ראשית, השוטר פלד העיד כי גם כיום הוא זוכר את הרגעים בהם הבחין בנאשם (עמ' 22). השוטר מסר עדות מפורטת לעניין המרחק ממנו ראה את הנאשם, זווית-הראייה, והתנועות שעשה הנאשם. השוטר פלד העיד כי ראה "בוודאות" שהנאשם מאונן ולא מטיל את מימיו, והוסיף כי הנאשם "תפס את איבר מינו בידו ובעצם העביר עליו את ידו קדימה ואחורה", "כולו בסוג של אקסטזה" "לא יכול להיות יותר ברור מזה" (עמ' 15, 23). לטענת פלד, לו הנאשם היה מטיל את מימיו הוא היה מבחין בכך (עמ' 23). שנית, לשאלת בית-המשפט, השיב השוטר פלד כי כאשר הנאשם נתפס, הוא עמד בשטח פתוח המשקיף לנוף של בתים, כאשר הוא עומד במרחק של כעשרה מטרים מהגדר המקיפה את הפארק (עמ' 22-23). עמידתו של הנאשם בשטח פתוח (ולא ליד עץ, שיח וכדומה) אינה מתיישבת עם גרסה של הטלת שתן.

למען שלמות התמונה אעיר כי בסיכומי בעל-פה, קבל הסנגור כנגד כך ששוטר המג"ב הנוסף שהיה עם השוטר פלד בעת תפיסת הנאשם, לא רשם מזכר לגבי מה הוא ראה כאשר הנאשם נתפס. בעניין זה אומר בקצרה כי מבחן של ראיות התביעה אינו מותנה בשאלה אם ניתן היה להשיג ראיה טובה נוספת, אלא אם הראיות שבאו לפני בית-המשפט מספיקות לביסוס הרשעה. כידוע, די בראיה "מספקת" ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה "המקסימאלית" שניתן להשיג (ראו: ע"פ 804/95 גרינברג נגד מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 208 (1995); ע"פ 8002/99 בכר נגד מדינת ישראל (2.9.2001); ע"פ 7758/04 עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל (19.7.2007)). בהתחשב בכך ומאחר שמצאתי כאמינה את עדותו של השוטר פלד בבית-המשפט בכל הנוגע לנסיבות תפיסת הנאשם בפארק, הרי על רקע יתר הראיות המפלילות שבתיקי, אינני סבורה כי בהעדר מזכר מטעם שוטר המג"ב, יש כדי לשנות מהמסקנה המרשיעה.

30. תפיסת הנאשם בפארק בסמיכות זמנים לאירוע נשוא כתב-האישום כשהוא מאונן בשטח פתוח, מחזקת את הראיות המפלילות, בשים לב למהות העבירות הנדונות ותיאור האירוע שמסרה המתלוננת.

31. לכך יש להוסיף כי השוטר פלד העיד כי בעת תפיסתו של הנאשם, נדף מפיו ריח של אלכוהול. חיזוק לכך ניתן למצוא בעובדה שהנאשם ואשתו אישרו בעדותם כי הנאשם שתה אלכוהול במועדון מספר שעות לפני האירוע. ודוק, אני נמנעת מקביעת ממצא כי הנאשם היה שיכור בעת הרלוונטית לכתב-האישום, בשים לב לכך שאשתו טענה כי לא השתכר, ובהתחשב בכך שבחקירת המשטרה כתב החוקר הערה כי "החשוד מתקשר, עונה לעניין על השאלות" (ת/1, ש' 55). עם זאת, המתלוננת לא טענה בעדותה כי הבחור היה שיכור, אך מסרה כי הוא גמגם או בלע מילים, ולפיכך היא חשבה בהתחלה שהוא "ערבי" או שהוא "על אלכוהול או סמים או עייפות" (נ/1, ש' 22; עמ' 6, 12).

אף אם הנאשם לא היה שיכור, הוכח כי הוא נתפס בפארק כשמפיו נודף ריח של אלכוהול לאחר ששתה משקה אלכוהולי מספר שעות לפני כן. עובדות אלה מצטרפות למארג הראיות המפלילות בתיק.

התייחסות לטענות נוספות של הסנגור

32. בחקירתו במשטרה, נחקר הנאשם לא רק על האירוע נשוא כתב-האישום, אלא גם על אירוע נוסף שאירע מוקדם יותר באותו הבוקר, במסגרתו מתלוננת אחרת דיווחה למשטרה על ביצוע מעשה מגונה בקרבת מקום בפסגת זאב (להלן: האירוע הראשון; ת/1, שורה 23 ואילך). מלכתחילה, נחשד הנאשם בביצוע עבירות הן באירוע הראשון והן באירוע נשוא כתב-האישום שלפניי, וזאת בנוגע לשתי מתלוננות שונות (כך עולה מנ/2 ומנ/4). בסופה של דרך, כתב-האישום כנגד הנאשם מייחס לו מעשה מגונה והטרדה מינית כלפי המתלוננת שהעידה לפניי, וכלפיה בלבד.

33. בסיכומיו בעל-פה טען הסנגור כי הן באירוע הראשון והן באירוע נשוא כתב-האישום שלפניי, מסרו שתי המתלוננות תיאור דומה של פרטי לבוש; כי קיימת אפשרות שאת שני האירועים ביצע אותו אדם, ומסיבה זו הנאשם נחקר מלכתחילה לגבי שניהם; וכי האירוע הראשון אירע בשעה 05:30. לפי הנטען, אותה שעה הנאשם עוד היה בדרכו מהמועדון הביתה, ולכן לא יכול היה להיות מעורב באירוע הראשון. ממילא לא יתכן שהנאשם ביצע את המעשים באירוע נשוא כתב-האישום.

אין בידי לקבל טענות אלה. מלבד עצם קיומו של דיווח נוסף מוקדם יותר באותו בוקר, בדבר ביצוע מעשה מגונה במתלוננת אחרת בקרבת מקום בשכונת פסגת זאב בירושלים, לא הוכח לפניי דבר בנוגע לאותו אירוע, ולפיכך אין בידי לקבוע כל ממצא בעניינו של האירוע הראשון. אין לפניי ראיה קבילה כלשהיא על תיאור האדם שביצע את המעשים באותו אירוע ראשון, על שעת האירוע ועל מידת הקשר בינו לבין האירוע נשוא כתב-האישום שלפניי, אם בכלל קיים. אף גורם משטרתי לא נקרא לעדות ולא נחקר בסוגיה זו. זאת, על-אף שלאחר החלפת הייצוג בתיק, ניתנה להגנה אפשרות להוסיף עדי הגנה מטעמה. ניסיונו של הסנגור להתבסס בהקשר זה על המזכר נ/5 אינו יכול להצליח, שכן השוטר שכתב את המזכר לא הוזמן לעדות ולא נחקר על פרטי האירוע הראשון, לרבות הזמן בו התרחש ומידת הקשר בין שני האירועים. בנסיבות אלה, צדק בא-כוח המאשימה כשטען כי תוכנו של המזכר נ/5 אינו קביל כראיה, בהיותו בגדר עדות שמועה (עמ' 33, 43).

מעבר לנדרש אעיר כי במזכר נ/5 נרשם כי האירוע הראשון של מעשה מגונה באותו הבוקר, התרחש "בסביבות השעה 05:30". הנאשם בחקירתו המשטרית טען כי חזר מאחיו בשעה 05:30 (ת/1, ש' 29; אך ראו גם שם, ש' 4). לפי גרסה זו, בשעה הרלוונטית יתכן שהנאשם היה מחוץ לביתו לאחר שכבר שב מהמועדון. אוסיף ואומר כי בניגוד לאמור בנ/5, השוטר פלד העיד לפניי שהאירוע הראשון נפתח אצל מוקדנית המשטרה "פחות או יותר בשעה 06:00 בבוקר" (עמ' 14). בניגוד לנאשם שטען בחקירתו המשטרית כי שב מאחיו הביתה בשעה 05:30, הרי אשת הנאשם טענה כי הגיעו מהמועדון לשכונת פסגת זאב באותו הבוקר "כמה דקות לפני שש" (עמ' 34) וכי הנאשם לא בא עימה הביתה מיד, אלא הלך ללוות את אחיו. יוצא, אפוא, שלפי גרסת האישה, הנאשם שהה מחוץ לבית לקראת השעה 06:00. דברים אלה לא הובאו על-מנת לרמוז, חלילה, כי לנאשם היה קשר לאירוע הראשון של מעשה מגונה באותו הבוקר, שהרי פרטיו של אירוע זה כלל לא הוכחו לפניי. כל שברצוני לומר הוא כי טענותיו של הסנגור אינן נהירות, בשים לב ללוחות הזמנים שנמסרו על-ידי העדים בתיק.

34. סיכומם של דברים; הנאשם לא הועמד לדין על האירוע הראשון, פרטי אותו אירוע לא הוכחו לפניי ואף לא הוכחו טיב ועוצמת הקשר בין אותו אירוע לבין האירוע נשוא כתב-האישום, אם בכלל קיים. ממילא, כל ניסיון של הסנגור לזרוע ספק סביר באשמתו של הנאשם בנוגע למעשים המיוחסים לו בכתב-האישום שלפניי, וזאת בהתבסס על אותו אירוע קודם שפרטיו לא הוכחו, אינו יכול לשאת פרי.

סוף דבר

35. זיהוי הנאשם על-ידי המתלוננת במסדר זיהוי התמונות; סמיכות הזמנים בין מועד האירוע לבין מועד תפיסתו של הנאשם בפארק; הדמיון בין התיאור שמסרה המתלוננת בנוגע למראה ולפרטי הלבוש של מבצע העבירות, לבין המראה ופרטי הלבוש של הנאשם בעת תפיסתו בפארק; הקביעה כי הנאשם נתפס בפארק כאשר הוא מאונן וכאשר מפיו נדף ריח של אלכוהול; הערפל שנותר לעניין סיבת הימצאותו של הנאשם בפארק, דחיית הסברו התמים של הנאשם לעניין התנהגותו כשנתפס ואי מתן אמון בעדותו - כל אלה במשקלם המצטבר, הובילו למסקנה כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם הוא אשר ביצע את המעשים המתוארים בכתב-האישום.

בכך הוכח כי התקיימו יסודותיה של עבירת המעשה המגונה בפומבי לפי סעיף 349 לחוק העונשין, שכן מדובר בחשיפת איבר מין ונגיעה בו בפומבי, בפני המתלוננת שהינה "אדם אחר", וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. (יוער כי ההגנה לא טענה דבר בעניין היסוד הנפשי, ומכאן שלא נסתרה ההנחה הנובעת מטיב המעשים ואופים המיני, ההקשר בו בוצעו והמלל שנילווה לביצועם, כך שהמעשים בוצעו למטרה של "גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים"). עוד הוכח כי התקיימו יסודות העבירה של הטרדה מינית לפי סעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, שכן מדובר בהצעות חוזרות בעלות אופי מיני שהופנו למתלוננת. מעדותה של המתלוננת עולה בבירור כי היא הראתה שאינה מעוניינת בהצעות אלה.

36. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בפומבי לפי סעיף 349 לחוק העונשין, וכן בעבירה של הטרדה מינית לפי סעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ג, 03 יולי 2013, במעמד הצדדים, ב"כ המאשימה מר אליאש – מתמחה, הנאשם וב"כ עו"ד קרויזר.

[בית משפט השלום](#) | [בית משפט המחוזי](#) | [בית משפט העליון](#) | [בית הדין האיזורי לעבודה](#) | [בית הדין הארצי לעבודה](#) | [בית הדין לשכירות](#) | [בית משפט לעניינים מינהליים](#) | [בית משפט לעניינים כלכליים](#) | [בית המשפט לתביעות קטנות](#)

[עמוד הבית](#) | [תנאי שימוש](#) | [צור קשר](#) | כל הזכויות שמורות. ruling.co.il ©2011-2019